

— Ох, ви темні, темні! — заломив панотець руки. — А деж паламар з ключами від церкви?

— Нема! — відповіли єму.

В тій хвилі цілий дах церкви запав ся до середини, лишє над пресвитерією ще держав ся. Левіцький без пам'яті прискочив до дверей, що вели до пресвитерії, підняв великий камінь з землі і могучим розмахом відбив скобель разом з колодкою, отворив двері і побіг просто до престолу. Схопив чашу з дарами сьвятими і евангеліє та виніс на двір. Тимчасом учитель Горошинський з двома церковними братами відважили ся також забігти до пресвитерії, розбили шафу, вхопили скарбону церковну, зняли з жердки кілька фелонів, пірвали кадильницю замість яких цінніших річий і скоро вибігли також на двір. Більше не встигли виратувати, бо гризучий дим не допустив їх уже до середини, а огонь уже захоплював і саму пресвитерію. Безрадно стояла купка людей коло дзвінниці та в голос нарікала. Одна селянка впала на коліна і серед дощу піднімала руки до неба.

Однак могучого огню, киненого блискавицею, не міг погасити навіть дощ. Налякані люди збігли ся небавом великою товпою на місце пожару, але ніхто з них не важив ся приступити до церкви, щоби гасити пожар,